

Sygn. akt: I C 928/19 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2020 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Katarzyna Garbarczyk
Protokolant:	sekretarz sądowy Joanna Kucharska

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2020 r. w Giżycku na rozprawie

sprawy z powództwa (...)(...)

przeciwko J. T.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanej J. T. na rzecz powoda (...) ((...)) kwotę 3.159,54 zł (trzy tysiące sto pięćdziesiąt dziewięć złotych 54/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30.07.2019r. do dnia zapłaty.
2. Zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.017,00 zł (jeden tysiąc siedemnaście złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Katarzyna Garbarczyk

Sygn. akt I C 928/19 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) (...) wniósł przeciwko J. T. pozew o zapłatę kwoty 3159,54 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu. Pełnomocnik powoda wywodził, że wierzytelność powstała wskutek zawarcia przez stronę pozwaną z (...) Spółka z o. o. w dniu 20 lutego 2018 roku umowy pożyczki nr (...). Twierdził, iż pozwana nie wywiązała się z warunków umowy, zaś pierwotny wierzyciel dokonał przelewu przysługującej mu wierzytelności na rzecz powoda.

Nakazem zapłaty z dnia 07 sierpnia 2019 r. wydanym w sprawie o sygn. akt INc 814/19 Sąd Rejonowy w (...) uwzględnił powództwo w całości (k. 24).

Pozwana J. T. wniosła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, domagając się oddalenia powództwa z całości. Podniosła zarzut niewskazania przez stronę powodową istnienia roszczenia zarówno w zakresie należności głównej, jak i w zakresie należności ubocznych. Ponadto zarzut niewykazania przejścia wierzytelności dochodzonej pozwem na stronę powodową i w konsekwencji brak legitymacji procesowej czynnej strony powodowej. Oprócz tego podniosła zarzut wygaśnięcia roszczenia w części oraz zastosowania niedozwolonych klauzul nieobowiązujących konsumenta (k. 31 – 37).

W odpowiedzi na sprzeciw **pełnomocnik powoda** w całości podtrzymał swoje twierdzenia i wnioski zawarte w uzasadnieniu pozwu (k. 48 – 50).

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwana J. T. zawarła w dniu 20 lutego 2018 roku z (...) Spółka z o. o. z siedzibą w W. umowę pożyczki na (...). Całkowita kwota pożyczki wynosiła 2.500 zł. Strony wskazały, że spłata nastąpi w 12 miesięcznych ratach płatnych do 31 dnia każdego miesiąca. Okres obowiązywania pożyczki ustalono do dnia 28 lutego 2019 roku. Zgodnie z postanowieniami umowy całkowita kwota do zwrotu przez pożyczkobiorcę wynosiła 4008,98 zł, w tym kwota udzielonej pożyczki w wysokości 2.500 zł, łączna kwota odsetek- 143,98 zł, prowizja za udzielenie pożyczki – 1365,00 zł. W przypadku niespłacenia poszczególnych rat w terminie pożyczkodawca był uprawniony do naliczenia odsetek za opóźnienie w wysokości odsetek maksymalnych określonych w Kodeksie cywilnym. Umowa została zawarta w formie elektronicznej. Pozwana ze swojego rachunku przesłała w dniu 15 lutego 2018r. na rachunek (...) Sp. z o.o. kwotę 1 zł. W dniu 20 lutego 2018r. wierzyciel pierwotny na rachunek pozwanej (ten sam z którego wysłano kwotę 1 zł) wpłacił kwotę 2.500,00 zł tytułem wypłaty pożyczki numer (...).

(**dowód** : umowa pożyczki – k. 4-6, potwierdzenie wykonania transakcji płatniczej k. 8 i 8v).

Z uwagi na to, iż pozwana nie dokonywała płatności rat pożyczki w terminie, w piśmie z dnia 12 lipca 2018 r. w związku z zaistniałą zaległością, pożyczkodawca wypowiedział umowę pożyczki, domagając się jednocześnie uregulowania całej wymaganej zaległości wraz z odsetkami karnymi i opłatami w terminie 14 dni, wskazując łączną wysokości zadłużenia na dzień 12 lipca 2018 roku - na kwotę 661,16 zł. Jednocześnie wierzyciel pierwotny wskazał, że uregulowanie należności spowoduje powrót do pierwotnego planu spłaty.

(**dowód** : wypowiedzenie umowy – k. 9).

Mocą umowy ramowej cyklicznego przelewu wierzytelności z dnia 28 sierpnia 2017 roku zawartej pomiędzy (...) Spółka z o.o. a powodem, w/w strony ustaliły zasady przelewu pakietów wierzytelności. W ramach Porozumienia 10, zbywca przekazał powodowi przedmiotowa wierzytelność. W imieniu (...) Spółka z o.o. pismem z dnia 21 sierpnia 2018r. pozwana została zawiadomiona o przeniesieniu wierzytelności na rzecz (...) (...). W piśmie z dnia 2 stycznia 2019r. powód powiadomił pozwaną o planowanym skierowaniu pozwu. W dniu 28 marca 2019r. pozwana z tytułu zadłużenia umowy pożyczki nr (...) wpłaciła na rzecz powoda kwotę 62,03 zł.

(**dowód** : umowa ramowa k.10-11, Porozumienie do umowy ramowej k. 12, Aneks do Porozumienia k. 12v, wykaz wierzytelności do Aneksu k. 13, pismo do pozwanej k. 18, 54 oświadczenie k. 53).

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych przez stronę powodową na okoliczność istnienia i wysokości zobowiązania oraz przejścia wierzytelności na powoda, które nie zostały skutecznie zakwestionowane przez pozwaną. Miarodajny w ocenie Sądu był bowiem poświadczony za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika powoda będącego radcą prawnym dokument w postaci potwierdzenia wykonania transakcji płatniczej wynikającej z zawartej przez pozwaną umowy pożyczki z (...) Spółka z o.o. W ocenie Sądu brak było również wątpliwości co do prawdziwości i wiarygodności pozostałych przedłożonych dokumentów – umowy pożyczki, wypowiedzenia umowy, umowy ramowej, Porozumienia do umowy ramowej, Aneksu do Porozumienia, czy wykazu wierzytelności do Aneksu. Dokumenty te jako miarodajne stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Wskazać jednak należy, że stan faktyczny przedmiotowej sprawy pozostał sporny tak co do zasady, jak i co do wysokości. Pozwana bowiem kwestionowała zarówno fakt skutecznego zawarcia umowy pożyczki, jak i legitymację czynną po stronie powoda. W konsekwencji sporne pozostały pozostałe kwestie podnoszone przez pozwaną, a w szczególności stosowanie klauzul niedozwolonych w treści umowy będącej źródłem zobowiązania.

Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, zaś zgodnie z art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Zgodnie z dyspozycją art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Istotą zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki, jest przeniesienie przez pożyczkodawcę jej przedmiotu na własność pożyczkobiorcy. Dotyczy to również zwrotu pożyczki, przy czym przedmiotem powrotnego przeniesienia własności nie muszą być te same pieniądze lub te same rzeczy zamienne, byle miały tę samą ilość i jakość. Przeniesienie własności przedmiotu pożyczki może nastąpić w każdy prawem przewidziany sposób. W wypadku pieniędzy wchodzi w grę wydanie gotówki, przelew bankowy, otwarcie kredytu na rachunku bankowym itp. Umowa pożyczki jest umową dwustronnie zobowiązującą, co oznacza, że obowiązkowi pożyczkodawcy do przeniesienia własności przedmiotu umowy na pożyczkobiorcę odpowiada obowiązek zwrotu, czyli przeniesienia przez pożyczkobiorcę na pożyczkodawcę przedmiotu umowy, powiększonego o ewentualne wynagrodzenie ustalone w umowie. Dopóki przedmiot pożyczki nie zostanie wydany pożyczkobiorcy, dopóty nie może powstać obciążający go obowiązek jego zwrotu.

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy powód wywodził swoje roszczenie z umowy pożyczki zawartej przez pozwaną w formie elektronicznej. Oczywistym jest, że taki sposób zawierania umowy wyklucza istnienie na dokumencie umowy pożyczki własnoręcznego podpisu pożyczkobiorcy. Pozwana natomiast dokonała w celu potwierdzenia tożsamości przelewu weryfikującego w wysokości 1 zł. Fakt ten nie był kwestionowany. Został on zresztą wykazany przez powoda Potwierdzeniem wykonania transakcji płatniczej (k. 8).

Dowód wydania przedmiotu pożyczki obciąża niewątpliwie pożyczkodawcę. Może on posługiwać się wszelkimi środkami dowodowymi. Wśród nich, jako najbardziej skuteczne należy wymienić dowody na piśmie, np. pokwitowanie, rewers, receptis, skrypt dłużny, oblig itp. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 5 marca 2002 r., I CKN 1086/99, L. (...) nr 2253346). Strona powodowa złożyła na tę okoliczność dowód przelewu na kwotę 2.500 zł, dokonany dnia 20 lutego 2018 r. na rachunek bankowy pożyczkobiorcy (k. 8v). Dowód ten także nie był kwestionowany. Pozwana nie wykazała inicjatywy dowodowej w tym zakresie.

Podkreślić należy, że trudno racjonalnie wytłumaczyć, w jaki sposób pożyczkodawca wszedł w posiadanie takich danych pozwanej jak: imię i nazwisko, adres oraz PESEL, jeśli sama mu ich nie udostępniła. Pozwana nie podnosiła nadto aby jej dane w umowie znalazły się w sposób nieuprawniony.

Wobec powyższego Sąd uznał, że doszło do skutecznego zawarcia umowy pożyczki, zaś przedmiot pożyczki został pozwanej wydany.

Niewątpliwie również pozwana nie wywiązała się z zawartej umowy pożyczki, co doprowadziło do jej wypowiedzenia w dniu 12 lipca 2018r. (k. 9). Fakt ten także nie był przez pozwaną kwestionowany. W tej sytuacji uznać należy, że powód w pełni udowodnił wysokość dochodzonego roszczenia. Na dochodzoną pozewem kwotę składała się nie tylko kwota udzielonej i nie spłaconej pożyczki (2.026,22 zł), ale także przewidziane w umowie koszty udzielenia pożyczki, tj. prowizja w kwocie 1.003,92 zł oraz odsetki w kwocie 129,40 zł.

Rozstrzygając kolejną ze zdiagnozowanych wyżej kwestii spornych jaką jest zasada odpowiedzialności pozwanego wobec powoda wskazać należy, że zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania, zaś w myśl § 2 wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Zarówno w doktrynie, jak i w orzecnictwie przyjmuje się zgodnie, że w wyniku przelewu w rozumieniu art. 509 k.c. przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Powód występując z roszczeniem winien zatem wykazać skuteczne przejście uprawnień przysługujących mu w stosunku do pozwanego.

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy Sąd dostrzegł, że w toku postępowania strona powodowa przedłożyła umowę ramową cyklicznego przelewu wierzytelności z dnia 28 sierpnia 2017 r. zawartą pomiędzy (...) Spółka z o. o. z siedzibą w W. a powodem. W umowie wskazano, że przedmiotem umowy jest określenie zasad, w oparciu o które nastąpi przekazanie wierzytelności. Strony przyjęły, że przekazywany będzie Wykaz wierzytelności w formie papierowej oraz elektronicznej zawierający podsumowanie wszystkich przekazanych Pakietów Wierzytelności za miesiąc poprzedni. Z powyższego wynika, że powód w celu wykazania nabycia wierzytelności wobec pozwanej, powinien przedłożyć wykaz wierzytelności. W zalegających w aktach sprawy dokumentach znajduje się Wykaz Wierzytelności do Aneksu nr (...) do Porozumienia nr 10 do Umowy Ramowej Cyklicznego Przelewu Wierzytelności z dnia 28 sierpnia 2017r., który bezsporne indywidualizuje nabytą wierzytelność w stosunku do pozwanej. Zawiera on bowiem wszelkie niezbędne dane pozwanej oraz informacje o zawartej umowie pożyczki z pierwotnym wierzycielem. Bezspornie również ów Wykaz można połączyć z umową cesji wierzytelności. W konkluzji Sąd uznał, że strona powodowa w pełni udowodniła fakt nabycia wierzytelności wobec pozwanej, a wykazanie tej okoliczności jest podstawą do uznania zasadności roszczenia powoda, które wynika z umowy cesji (art. 509 i nast. k.c.).

Rozstrzygając podnoszony przez pozwanego zarzut stosowania przez pożyczkobiorcę w treści umowy będącej źródłem zobowiązania klauzul niedozwolonych wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenie stron w tym cenę lub wynagrodzenie jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy niewątpliwym jest, że pozwana była zobowiązana spłacić kwotę kapitału jako udzielonej pożyczki. Powód był uprawniony także do obciążenia pozwanej jako konsumenta kosztami manipulacyjnymi (tutaj prowizją). Podnoszony zarzut pobierania prowizji w całości za cały okres trwania umowy w sytuacji, gdy pożyczka do dnia wyrokowania w znacznej części nie została spłacona nie może być skuteczne. Bezspornie zasadnym jest także dochodzenie odsetek umownych. Wszystkie te koszty składają się na umowę, która zawarta jest zgodnie z dobrymi obyczajami i poszanowaniem praw konsumenta. Wskazać należy, że pozwana otrzymała formularz odstąpienia od umowy. Od umowy nie odstąpiła. W ocenie Sądu zapisy dotyczące wysokości prowizji przy ustalonych odsetkach umownych nie stanowią obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych i nie stanowią dla pożyczkodawcy dodatkowego źródła zysku. Biorąc pod uwagę wysokość tych kosztów w stosunku do całości kwoty pożyczki, nie można ich uznać za nadmierne, a ich zastrzeżenie nie stanowi niedozwolonej klauzuli umownej. Zaakcentować przy tym należy, że wzorzec umowny w tym zakresie jest wystarczająco jasny. W umowie pożyczki załączonej do pozwu wskazano szczegółowo sposób kalkulowania tych opłat. Precyzyjność zapisu, jego zrozumiałość w zakresie obliczenia takiej wysokości dla przeciętnego konsumenta nie powinna w ocenie Sądu pozostawiać żadnych wątpliwości.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd uznał, że konsekwentne zarzuty pozwanej zmierzające do zakwestionowania umowy oraz legitymacji powoda są nietrafione i stanowią wyłącznie próbę uniknięcia odpowiedzialności z tytułu zawartej umowy pożyczki. W konsekwencji należy uznać za niezasadny podnoszony zarzut wygaśnięcia roszczenia w części oraz zarzut zastosowania niedozwolonych klauzul umownych.

Wobec powyższego Sąd uwzględnił roszczenie powoda w całości, o czym orzekł jak w pkt I sentencji. O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. Zgodnie z tym artykułem, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zasadnym zatem było o odsetkach orzec zgodnie z żądaniem pozwu, które to Sąd zasądził od zasądzonej kwoty od dnia 30 lipca 2019 r. (data wniesienia powództwa) do dnia zapłaty.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 § 1 k.p.c.), zgodnie z którą strona przegrywająca sprawę jest obowiązana zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na zasądzoną kwotę składały się kwota 100 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu,

kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 900 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.
W związku z powyższym Sąd orzekł jak w pkt II sentencji.